

POSTANOWIENIE

12 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 12 stycznia 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa S. w W.

przeciwko W. S. i T. S.

o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. akt II C 3007/21,

na skutek wystąpienia przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie

postanowieniem z 18 października 2023 r., XVI C 370/23,

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,

**odmawia przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi
równorzędnemu.**

(M.K.)

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie złożył do Sądu Najwyższego na podstawie art. 44¹ k.p.c. wniosek o przekazanie innemu sądowi równorzędnemu z sądem występującym sprawy z powództwa S. w W. przeciwko W. S. i T. S. o wznowienie postępowania w sprawie II C 3007/21. W uzasadnieniu wskazał, że pozwani W. S. i T. S. w piśmie z 15 września 2023 r. wnieśli o przekazanie sprawy przez Sąd Najwyższy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. Ponadto w piśmie z 6 lipca 2023 r. wskazali na „brak zaufania do niezawisłości, niezależności, bezstronności, wiarygodności i uczciwości sędziów tego Sądu”; zamanifestowali swoje niezadowolenie z przebiegu postępowania i jego dotychczasowych wyników i oświadczyli, że - w ich ocenie - wniosek o

wylączenie od rozpoznania sprawy sędziów Sądu Rejonowego dla Warszawy — Mokotowa w Warszawie jest uzasadniony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ustawą z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1469 ze zm., dalej jako: „ustawa nowelizująca”) wprowadzony został art. 44¹ k.p.c., zgodnie z którym Sąd Najwyższy może przekazać sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z sądem występującym, jeżeli wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości, w szczególności względ na społeczne postrzeganie sądu jako organu bezstronnego. Unormowanie to przewiduje wyjątek od kodeksowej zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy. W konsekwencji art. 44¹ k.p.c. powinien być interpretowany w sposób ścisły. Do przekazania sprawy do innego sądu może dojść jedynie w razie powstania okoliczności faktycznych odnoszących się do przedmiotowych lub podmiotowych cech konkretnej sprawy, świadczących jednoznacznie o tym, że rozpoznanie sprawy przez sąd właściwy według przepisów k.p.c. byłoby niezgodne z interesem publicznym i sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości, gdyż godziłoby w społeczny odbiór sądu jako bezstronnego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2020 r., V CO 1/20, nie publ.).

Przytoczone przez Sąd Rejonowy motywy, nie pozwalają na przyjęcie, że dobro wymiaru sprawiedliwości, a w szczególności względ na społeczne postrzeganie sądu jako organu bezstronnego, wymaga rozpoznania tej sprawy przez inny sąd równorzędny. Nie uzasadnia istnienia takiej obawy okoliczność, że strony postępowania wskazują na „brak zaufania do niezawisłości, niezależności, bezstronności, wiarygodności i uczciwości sędziów tego Sądu”. Należy zdecydowanie podkreślić, że okoliczności wynikające z przesłanki dobra wymiaru sprawiedliwości muszą być realne i stwarzać rzeczywiste zagrożenie dla prawidłowości funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości. Obawa wystąpienia w opinii społecznej przekonania, że sprawa nie zostanie w tym sądzie bezstronnie rozpoznana musi być realna, a nie hipotetyczna. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2020 r., sygn. akt V CO 1/20, nie publ.).

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy uznał, że nie ma podstaw do zastosowania instytucji przewidzianej w art. 44¹ k.p.c.

(M.K.)

(r.g.)